

Ifj. Tompó László (- Hunhír.info)

Miért fekete bárány még mindig Wass Albert? (2. rész)

A mindenkori világhódítókról szerzett keserű tapasztalataival persze nem maradt egyedül Wass Albert. Amikor elhunyt emigrációbeli leleplezőik közül Marschalkó Lajos (1903-1968), a „Világhódító” és az „Országhódító” legendás híró, emigráció-szerte páratlan népszerűségű írója, megrázó nekrológban búcsúzott tőle.

Magyar szemmel

Valahányszor egy óriásfa kidől, a roppanásba beleremeg az erdő. Fejüket összedugják a szálerdő tömegfái és suttogva adják tovább a hírt. A heggyerincek őrt állói, a ritkuló óriások, sötéten összenéznek s számítani kezdik az időt, ami még hátra van.

A történelem szaggatta magyar hegylány újra kopárabb lett. Marschalkó Lajos kidől az őrizők sorából. Megüresedett helyén foghíjassá karszosodott a magyar gyepe. **Olyan ember dőlt ki, akinek helyére nem termett utánpótlás.**

Országokon és tengereken túl miként szólhatna méltó emlékezéssel a kortárs? Méltatni az eltávozott bajtársat mögöttünk jövő nemzedékek dolga. Mi, öregek külön-külön hitet tettünk a magunk lelkiismerete és tudatos meggyőződése szerint s megpróbáltunk ennek nemzetéért síkra szállni. Marschalkó Lajos élete egyetlen nagy sikraszállás volt, elejétől végéig. Hogy jobban remegett alatta a föld, mint mások alatt? Ez az óriások kiváltsága, avagy balsorsa, aszerint, hogy a megrendülő föld s a felszakadó szikla milyen pillanatnyi változásokat okoz közvetlen környezetében. Az igazi nagy eredmények csupán a kihatások és összefüggések hosszú láncolatainak során mutatkoznak majd s az abból fakadó gyümölcsöket jövő nemzedékek új sarjai élvezik. A gyepek viaskodó óriásainak csak a küszködés jut, meg a sebek, amiket nyílt ellenség, vagy pártütő barát fegyvere okoz.

Marschalkó Lajos hitet tett a maga módja szerint s hite alapján élte életét, nemzetét szolgálva. Izzó magyarságában öklelt, mint a bika, védte a magyar gyepeit körömszakadtáig, utolsó leheletéig, mert mást nem tehetett. Onmagát adta életének minden percében s véres betűkkel viselte homlokán a jelszót: „Ne bánts a magyart!” Ember ennél többet nem tehet, minthogy önmagát veti küzdelembe, amikor nemzetéért síkra száll. Marschalkó Lajos élete egyetlen nagy sikraszállás volt, elejétől végéig. Hogy jobban remegett alatta a föld, mint mások alatt? Ez az óriások kiváltsága, avagy balsorsa, aszerint, hogy a megrendülő föld s a felszakadó szikla milyen pillanatnyi változásokat okoz közvetlen környezetében. Az igazi nagy eredmények csupán a kihatások és összefüggések hosszú láncolatainak során mutatkoznak majd s az abból fakadó gyümölcsöket jövő nemzedékek új sarjai élvezik. A gyepek viaskodó óriásainak csak a küszködés jut, meg a sebek, amiket nyílt ellenség, vagy pártütő barát fegyvere okoz.

Sok sebből vérzett Marschalkó Lajos ezen az átokkal sújtott magyar gyepe. Emlékezetének adassék tisztelet: bármilyen mélyre hasítottak is olykor a sebek, a magyar szó hitet tett harcosa meg nem hátrált soha és nem roskadt térdre senki emberfia előtt.

Az egyre szegényebb karszosodó magyar örgerincen most már üresen marad a helye. Gyöngemárkú utódok között nem akad olyan, ki elejtett fegyverét fölragadni merné. De ha lesznek még valamikor, akik kőbe véssék a magyar írás e hősi korszakát, fölrohajtják majd arra a magányos sziklára: „Itt állt és küzdött a nemzeti eszme védelmében, szemközt a világgal, az utolsó óriások egyike!”

De az ő számára ma már ez se fontos. **Óriások természetrajzához tartozik – s ez különbözti meg őket a törpéktől –, hogy amit tesznek, azt nem elismerésért, érdemrendekért, csengő aranyakért teszik, hanem egyszerűen azért, mert lelki alkaturuk olyan, hogy máséknál nem tehetnek.** Minden porcíkjával élnek azt, amiben hisznek s lelkük minden izzó erejével hitet tesznek amellett, amit élnek.

Óriásfák tulajdonsága az is, hogy mankóval nem élhetnek. Amikor dőlnek, egymagukban dőlnek és egészen. Tegnapi: viharral dacoló eleven valóság. Ma: föltéptebb se a heggyerincen, sajtó üressége a láthatár peremén, szorongató emlékezés. A szemlélődés távlatából nézve kopár folt az egyre jobban elszegényedő magyar láthatáron.

Sokasodnak a törpék ezen a földön s az óriások rendre kivesznek.

A törpék, a **nácivadások** azonban nem elégedtek meg írónk antiszemizmusának hangoztatásával: *amint fiai közül Huba visszaemlékezésében olvassuk, „1979 késő nyarán megjelent egy levél a Gainville-i „Daily Sun” napilapban, amely Czegei Wass Albertet háborús bűnösnek vádolja, mint aki a ocalai nemzeti erdőben rejtőzködik. A cikket más cikkek követték néhány közép-floridai újságban, amelyekben interjúkat közöltek, melyeket szomszédos lakókkal, az Amerikai Egyesült Államok Igazságügyi Minisztériuma meg nem nevezett forrásaival, a Simon Wiesenthal Bécsi Központjával és magával Czegei Wass Alberttel készítették. Mint kiderült, a Floridai Egyetem rovtani professzora részt vett Bukarestben egy rovtani konferencián. Czegei Wass Albert és politikai szövetségesei azért lobbiztak, hogy Romániának addig ne adják meg a kedvezményezett ország státuszt, amíg az emberi-polgári jogok betartásában nincs javulás. A román kormány kiadta az ott látogató professzornak azokat a régi jegyzőkönyveket 1945-ből, amelyet a Simon Wiesenthal Központnak és az Amerikai Egyesült Államok Igazságügyi Minisztériuma részére készítettek, amelyben Czegei Wass Albertet és édesapját halálra ítélték az 1940 szeptemberében történt határ menti incidensek miatt. Azóta e bizonyos jegyzőkönyvekről kiderült, hogy 65 jelentős földbirtokos állampolgárt fogtak perbe és ítélték halálra távollétükben, tehát 1945. július 13-án egy egész napos perben, amely a jogrend minden alapelveinek a kigúnyolása. Olyan bűntények miatt vádolták, amiket nem követhetett el, mert nem is volt jelen, de mégis neki tulajdonítják a megfélemlített és nem tiszta szándéktól vezérelt egyének tanúvallomásai alapján.”*

Wass Albert regényköltészete, akárcsak Szabó Dezsőé, népmesei egyszerűséggel csak homo moralis-t és homo immoralis-t ismer, erkölcsöt és erkölcstelenít, függetlenül származásuktól. Az utóbbiakról szól „fiatal magyaroknak” írt „tanulságos meséje”.

Patkányok honfoglalása

»Az ember háza ott állt a dombon és uralkodott. Uralkodott a kerten, fákon, bokrokon és veteményeken. Uralkodott a szántóföldeken, réteken és legelőkön, és uralkodott az erdőn is, amelyik a domb mögött kezdődött és felnyúlt egészen a hegyekig. A fák gyümölcsöt teremtek, a gyümölcsöt leszedte az ember, aki a házban élt, és ellette télire. Összegyűjtötte a veteményt és a pincébe rakta, hogy ne érhesse a fagy. A szántóföldekről begyűjtötte a gabonát, a rétekről a szénát és az erdőből a tűzelőfát. Es mindent úgy helyezett el a házban, vagy a ház körül, ahogy az a legcélszerűbb volt. Tél kezdetén beteherelte állatait a legelőről, meleg istállóban adott szállást nekik, és gondoskodott róluk. Így élt az ember.

Még tudni kell azt is, hogy a ház kéményén tavasztól őszig gölyök állodogáltak, s az ereszt alatt egy fecsképar fészkelte. Tudni kell, hogy tavasszal rügyező nyírfák illata vette körül a házat, s nyáron márdárdal és sok virág.

A háznak nagy vaszkos falai voltak, s az ember évente egyszer fehérre meszelte őket, kivéve ott, ahol vadrózsa kúszott reá. Ez a vadrózsa június derekán virágzott, s olyankor a szélesre tárt ablakon keresztül az illat beömlött a szobákba.

Igy élt a ház és benne az ember, sokáig. Egy borús őszi napon, mikor az eső zsinóron lógott az égből, valahonnan két kis ázott szürke patkány érkezett. Messziről jöttek, fáztak és éhesek voltak. Meglátták a házat, besurrantak a nyitva hagyott ajtón és elrejtöztek a pincében. Ennivalót bőven találtak, jóllaktak, és hamarosan hízni kezdtek. Télen már fiaik voltak s tavaszra megint. A fiatal patkányok, akik ott nőttek fel, már otthonuknak érezték a házat, és úgy futkostak a pincében, mintha övék lett volna.

Az ember eleinte meg sem látta őket. Később észrevette ugyan, hogy valami eszi a veteményt, de nem törődött vele. Volt elég. Jutott belőle annak, aki éhes. Egyszer aztán meglátott egy fal mellett elszaladó patkányt. Milyen apró és milyen félnék – gondolta. Eljen hát ő is, ha akar.

Es telt az idő, és a patkányok szaporodtak. Először feltúrták a pincét. Aztán ásní kezdték a falakat. Kanyargós, mély lyukakat fúrtak belé, keresztül-kasul, és itt-ott már a szobákba is eljutottak. Az ember csóválta a fejét, mikor szobájában az első patkánylyukat meglátta. Es mert nem szerette a rendetlenséget: betömte, és bemeszelte a nyílást. Másnap reggelre újra ott volt. Az ember háromszor egymás után tömte be, és a patkányok háromszor egymás után fúrták ki megint. Akkor az ember legyintett, és azt gondolta:

– Ők is kell, hogy éljenek. S ha nekik csak így jó, hát legyen. És attól kezdve nem tömte be többé a lyukakat. A patkányok pedig rohamosan szaporodtak tovább, és szaporodtak a lyukak a ház falában is. Már nemcsak a pincében, hanem a kamarában, a padlásban, sőt éjszakánként a szobákba is besurrantak, és megrágtak minden megrághatót. Egyszer aztán, amikor az ünneplő csizmáját kezdték rágni, az ember megharagudott, és odasújtott bajával. Az egyik patkányt fejbe találta éppen, s a patkány kimúlt. Vérg sértve rőfentek össze erre a patkányok. Es azonnal kihirdették, hogy az ember ellenség, aki nem hagyja őket élni, szabadságukat korlátozza, jogait mellőzi, gyilkos, gonosz és önző.

– Nem leszünk a rabszolgái tovább! – visította a főpatkány egy zsírosbödön tetejéről. – Követeljük a szabadságunkat, és a jogainkat. – Es a patkányok elhatározták, hogy harcot kezdenek az ember ellen. Az ember minderről nem tudott semmit. Haragját hamar elfeledte, vett másik ünneplő csizmát magának, és nem törődött a patkányokkal tovább. Pedig akkor már rengeteg sokan voltak. Megették a pincében az összes veteményt, a kamarában az összes lisztet, és az összes sajtot, sőt már a szalonnát is rágni kezdték, pedig tudták, hogy az az ember legféltettebb kincse, amiből még a kutyájának sem ad.

Az ember, mikor ezt észrevette, fogta a megmaradt szalonnát, rúdra kötözte, s a rudat a dróttal felakasztotta a gerendára. Ebből lett aztán csak igazán nagy felháborodás a patkányok között. – Szemtelenség, gyalázat! – kiabálták, mikor rájöttek, hogy nem férközhetnek hozzá. – Elrabolja az élelmünket, kifoszt, kizsákmányol! Nem tűrjük tovább! – És fellázadtak. – Mienk a ház – hirdették ki maguk között –, mienk is volt örökké, csak megtúrtuk benne az embert, amíg jól viselte magát! De most elég!

S egy éjszaka, amikor aludt, rárohantak az emberre, összeharapták, kikergették a házból, messzire elűldöztek, s aztán büszkén kihirdették a kertnek, a fáknak, az állatoknak és a madaraknak, még a virágoknak is, hogy **a ház ezentúl nem emberország többé, hanem patkányország, jog és törvény szerint. S azzal uralkodni kezdték patkánymódra.** Mindent felfaltak, ami ehető volt, és mindent megrágtak, ami nem volt ehető, de szemük elé került. Kiürült rendre a pince, a kamara és a gabonás. Elköltöztek a madarak, elpusztultak a virágok, a ház fala omlani kezdett és megfeketedett, fák és virágok illatát bűz váltotta föl. A vetemény ott pusztult a földben, mert nem szedte ki senki. A gyümölcs megérett, lehullt, és elrohadt. A gabona aratatlan maradt, kímosta az eső, és kicsépelte a szél. Es eljött a tél, és a patkányok addigra már megették mindent, ami ehető volt, megrágtak mindent, ami rágható volt. A falak tele voltak lyukakkal, a tetőről lehullt a cserép, ablakok és ajtók alatt öles nyílások tántogtak. Es akkor éhezni kezdtek, mert nem volt egy szem gabona több, és az ajtók hasadékaiban, meg a falak odvain besüvitett a szél, a megrongált tetőn behullott a hó, és nem tudtak segíteni magukon. **Először veszekedni kezdték, marták és ölték egymást, rágták és ették egymást, de végül is nem tehettek egyebet: fölkerekedtek és otthagyták a tönkretett birodalmat.**

Az ember pedig tavaszra szépen visszajött megint, rendbe hozta a tetőt, kitakarította a házat, a falakat megigazította, kimeszelte, a földet felszántotta, vetett és ültetett, s mjre megjött a nyár, újra virágillat és márdárdal vette körül a házat. Őszire ismét megtelt a pince, a kamara és a gabonás, és mire jött a tél, olyan volt már minden, mintha semmi sem történt volna.

Azonban elrejtőzve maradt mégis néhány patkány a falakban, vagy a pince gödreiben. Es amikor az ember észrevette, hogy újra szaporodni kezdenek, hosszasan elgondolkodott, hogy mit is tegyen velük.

Ti is gondolkodjatok, s aszerint cselekedjete!

A „patkányemberek” szemében a „moral insanity”, az „erkölcsön kívülség” rabjai, akik mindegy, kit, mit, mikor, hol szolgálnak, örökösen (amint egyik, róluk szóló regénye címe is tükrözi) „átokkori kísértetek” maradnak mindenütt. „Marschalkó Lajos után szabadon” további adalékokkal is szolgált a patkánylét anatómiájához.

Adalékok a

patkány természetrajzához

A patkány a rágcsálóknak ama fajtájához tartozik, amely kísérteties biztonsággal megéri a veszélyt és elmenekül, ha sülyled a hajó. Gondos és alapos kísérleteknek köszönhető, hogy sikerült kitenyészteni egy korszerűsített patkányfajtát, amely újságíróknak adja ki magát, írogat, és miután azt hiszi, hogy a hajó el fog sülyledni, igyekszik megrágni a tartógerendákat. Hátha hamarabb következnek be a katasztrófa. Mert a patkány azt hiszi, hogy hozzá kegyelmese lesznek az elemek. Ha siet kirágni eddigi otthonát, lisztrakárát, kényelmes jólétét, akkor a lyukakon és a réseken nem jön be a víz. Megáll a határok előtt akármilyen áradat, akármilyen özönvíz legyen is, és Tenger öfelsége azt mondja majd: ezt a lyukat tiszteletben tartom, mert itt lakik a patkány, az én barátom, szövetségese. A világot elsöpröm, meghódítom, de őt magát megmentem. **A patkánynak nem kell menekülni, se megfutni, hiszen ő a világ legaljasabb állatafajtájához tartozik, reá szüksége van mindenkinek – véli saját magáról.** Ebből is lát-szik, hogy a földkerekség legostobább teremtménye a patkány.

Ez a modern patkány korábban valamelyik baloldali lap szerkesztőségében lakott és mert hát patkány, akkor ott rágcsált. Kicsit tehetségtelen volt, hát rágta a tehetésegebbet. Másoknak jobban ment, tehát ette, csipdoste a gazdagabbat, az értékeesebbet, vagy a szebbet. En jobb patkány vagyok, mint ők, mert jobban tudok rágni! – gondolta. Odaát tehát leninistább volt Leninnél, marxistább Marxnál, sztálinistább Sztálinnál s mikor már szétmorzsolta saját környezetét, mikor mindenütt megütálták, főként pedig mikor elfogyott a kommunista habostorta, ráébredt, hogy át kell térni az ember-rágcsálásról a világnézeti patkányeledeleire. Ez a baloldali hajó már úgyis sülyled! Így hát csupsz! – egyet csobbant a víz és a patkány már jelentkezett is valamelyik jobboldali szervezetnél, lapnál, mozgalmnál. Azt hitte, hogy itt zsákszáma áll a cukor s abból neki részesülni kell, mert rágni muszáj valamit.

Most, mikor nektek áll a világ – gondolta úgy 1989 táján –, akkor nekem, a neofita hazafinak még jobb sorsra van igényem. En akarok itt kosztolni, élni, hősnek látszani, dinamikusabbnak feltűnni. Es a patkány erre nemzeti alapon rágott.

Aztán, mivel a várt hatás és a hálapézt elmaradt, eszmetársai kasszájával a hóna alatt átszokolt valamelyik áporodott szágu lap haladó, liberális szerkesztőségébe s most már onnan rágcsálta a régi elvarátoit. Azok kérlek fantaszták! – mondta. – Nekünk patkányoknak az a kötelességünk, hogy haladva a korszellemmel szétrágnjuk őket, mert a demokráciát – ugyebár – meg kell menteni. Persze, legjobb, ha azért óvatosan lavírozunk, mint a patkánynepek szoktak két sülydő hajó között. Amelyik nem merül el, arra majd csak felszállunk, illetőleg felszállnak patkányok, mert nekik zsebükben van a Népszabadság és a Magyar Fórum számozott előfizetési nyugtája, az összes jobboldali és baloldali pártok tagsági igazolványa, nem beszélve a vörös-csillagról, zsidó-csillagról, izraeli útleveleiről. Csak rágni kell valamit, valakit szorgalmasan, célirányosan és a patkány biztonságban életben marad.

Aztán, úgy 1993 tájéknál valami olyasmi történt, amire még nem volt példa. **A patkány kijelentette, hogy ő megszűnik patkány lenni. Ő oroszlan, sőt oroszlanabb az oroszlanál. Ő hungarista! Sőt, az egyetlen hivatásos hungarista! Guruló dollárok, vagy megbízói által beígért hétégtu gyertyatartó reményében mérgeesen megmart mindenkit, aki már évtizedek óta itt volt. Ez nem elég száz százalékos! Ez nem elég fajvédő! Amaz nem elég erőteljesen képviseli az Esmét. Kikezdett mindenkit, apró fogaival megörölt minden jó szándékot. **Tenyérnyi nyilaskeresztet hordott, zsidót falt és kommunistát reggelizett.****

Eljött aztán a nap, amikor végleg meglegegették túlzásait és hirtelen elsülyedt számára az a hajó, amelyen a patkány már kezdett otthonossá válni. Amíg nem lehetett világosan látni, a patkány sápadtan cincogott összekunyerált kacajtjai között, hogy mi lesz eddigi kiadós táplálékával, a frontvonalban hősiesen megkeresett kényerével, amelyből ő olyan kiadós adagot tudott harapni magának. Mikor aztán észrevette, hogy az ügyeken nem tud változtatni, hirtelen újra kitért belőle a rágcsáló természet. Újra meg kell rágni a tegnapi barátokat, de a patkány-sorsot így vagy úgy biztosítani kell. A patkány tehát feltűzte a becsületesség tenyérnyi jelvényét és elővette az 1989-es dinamizmust. Átverték bennünket! – cincogta. – Pedig mi patkányok mindig hősök, jobboldaliak, nacionál-szocialisták voltunk. Mivel rikácsolása süket fülekre talált, 180 fokos fordulattal végigloholta az összes rózsaszínű szerkesztőségeket - nem árt a sajtóval jóban lenni - és rimánkodni kezdett. Hát most ti, akik ellen én olyan keményen harcoltam, írjátok meg helyettem a leghazugabb cikkeket, tegyetek meg mindent az érdekében, vigyétek vásárra a hírneveteket, hogy az enyém megmaradjon, mert én mindig az igazság bajnoka voltam, a Kacsa Magazin hasábjain, a Jurta Színház rejtelmes szeánszain, szellemi honvédő koromban, de akkor is, amikor hungarista tigrisnek álcáztam patkányoságom nyomorult mivoltát.

Most aztán már nincs hol és nincs mit rágni. A patkány tehát rágja a házat. Egyszemélyes mozgalmának vezéréként, aki egy kopott bérház zárt ajtajú szobájában úgy hajol össze saját magával, hogy egy személyben Zrínyinek és Frangepánnak képzel magát a sub rosa teremben. Most a cél nagyobb, mint eddig volt. **Most ki kell rágni a magyar megmaradás egyetlen támasztékát, főként ki kell rágni az emberekből minden hitet, hősieséget, világnézetet, be kell mocskolni, hiteltelenné tenni mindent és mindenkit, aki felismerte valódi lenyét. A patkány tehát rág, hogy megmentse egzisztenciáját: hol hazafias álarcban, hol nyíltan, hol titkon, mert semmi se fontos a világon, se haza, se becsület, se világnézeti elkötelezettség. Isten a patkányokért teremtette a világot. Ez a patkánylogika.**

Megérdemelne, de mégse kívánjuk neki, hogy ugyanaz a sors érje őt is, mint Herczeg Ferenc Bizáncának őspatkányait, akik csak az utolsó pillanatban vették észre, hogy nincs többé olyan hajó, amelyre át lehet úszni, lavírozni és fölötte is elmondhatná Giovanni: „A patkányhad addig rágta a ház alapjait, amíg rászakadt. Most ijedten visítanak: Isten tégy csodát. Isten nem tesz csodát a patkányok kedvéért”.

Azoknak, akik még mindig nem tudnák, ismételjük: **Isten nem tesz csodát a patkányok kedvéért!**

(befejező rész: következő lapszámunkban)